

44 (44).
ARTSVİK GALUST TERZİYAN'IN ANLATTIKLARI
(1910, VAN DOĞUMLU)

Evimiz Van'ın Khaçpoğan Sokağı'ndaydı; iki katlıydı ve gül fidanlarıyla çevriliydi. Huzurlu bir yaşam sürüyorduk. Khancıyanlar, Ararktsyanlar, Derdzakyanlar komşularımızdı.

Savaştan önce babam ordudan firar etmişti. Onu bulup hapse atmışlardı; o hapishaneden de firar etmişti ve Türkler onun izini sürüyorlardı; zira o Daşnak'tı. Hapishaneden kaçıp evin yakınlarına vardığında, tam duvardan atlayacakken bir Türk onu fark edip ateş etmişti; öyle ki, babam artık hayatta değildi.

Biz göç döneminde 8 kişiydik. Yolculuk çok zordu; herkes yorgun ve açtı. Yolda ölenleri bırakıp yolumuza devam ediyorduk; çünkü Türkler peşimizdeydiler. Rus ordusu bize sahip çıkıyordu. Bize kuru ekmeğe dağıttılar. Biz sahipsiz ortada kaldık. Öksüz çocukları topluyorlardı; beni ve ablam Armik'i de üstü kapalı bir kağına koyup önce İğdir'a, sonra Anipemza'ya, son olarak da Yerevan'a götürdüler. Yetimhanemiz Nork'taki Aziz Astvatsatsin Kilisesi'ne yakındı; müdiresi Azniv Hanım'dı. O, Amercom'un yetimhanesiydi.